

Město maléru

ellery
queen

Ellery Queen
MĚSTO MALÉRŮ

**Město
maléru**

**ellery
queen**

Copyright © by Little, Brown and Company
Translation © by Lubomír Dorůžka
Cover & layout © 2012 by Jiří Pánek
Czech edition © 2014 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1418-6

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1

PAN QUEEN OBJEVUJE AMERIKU

Ellery Queen stál po kolena mezi zavazadly na nástupišti wrightsvillského nádraží a říkal si v duchu: Tohleto ze mne udělá admirála. Admirála Kolumba.

Nádraží byla podsaditá budova ze špinavě červených cihel. Ze zrezavělých ručních dvoukoláků pod okapem na něj tupě civěli dva malí chlapci v roztrhaných modrých pracovních kalhotách, klátili špinavýma nohama a unisono žvýkali žvýkačku.

Štěrka kolem stanice byl opepřený koňským trusem. Na jedné straně trati se k sobě tiskly namačkané jednoposchodové domy s dřevěnými trámovými vazbami a malé příkrčené, pitoreskně vypadající obchůdky – to bylo na té straně směrem k městu, a tak mohl pan Queen za nimi vidět z příkré ulice, dlážděné čtvercovými dlažebními kameny, větší stavby a zadek vyřazeného autobusu.

Na druhé straně nádraží byla jenom garáž, něco, co bývalo povoz a kde bylo napsáno PHIL/S DINER, a kovárna s neónovou firmou. Ostatek byla zeleň a byla to radost pohledět.

Zaplaťpánbůh, vypadá ten kraj dobře, šeptá pan Queen nadšeně. Zelená a žlutá. Barvy slámy. A nebe modré a oblaka bílá modřejší modří a bělejší bělostí, než jaké kdy předtím viděl, pokud si vzpomínal.

Město a venkov; a tady, kde wrightsvillské nádraží vrhá do udivené tváře krajiny dvacáté století, tady je máme pohromadě. Je to ono. Milý hochu, našel jsi to.

Nosič!

Hollisův hotel, Upham House ani Kelton, žádný z nich nemohl tomuto cizinci nabídnout ve svých recepčních ani jediný ubohý pokoj. Zdálo se, že do Wrightsvillu vtrhla o dva skoky před panem Queenem konjunktura. Poslední pokoj u Hollise mu před nosem vyfoukl obtloustlý muž, který měl na celém svém zevnějšku napsáno, že je z „průmyslu obrany“.

Pan Queen neztratil odvahu, uložil svá zavazadla u Hollise, zvolna pojedl přesnídávku a přečetl si výtisk Wrightsvillského zpravodaje – vydavatel a šéfredaktor Frank Lloyd.

Vštípil si do paměti co možno nejvíc jmen, o nichž byla ve Zpravodaji zmínka a která se zdála mít v tomto místě význam, koupil si od Grovera, syna Marka Doodla, který měl v chodbě stánek s cigaretami, dva balíčky pall-mallek a plán wrightsvillských ulic a pak se pustil napříč červeně vydlážděným náměstím, do něhož pražilo slunce.

U podstavce sochy v samém prostředku náměstí se pan Queen zastavil, aby se poobdivoval Wrightu Zakladateli. Zakladatel Wright býval kdysi bronzový, ale teď vypadal mechovitě a na kámen, na němž stál, se zřejmě léta nesáhlo. Na nose yankeeského Zakladatele byl škraloup ptačího trusu. Slova na desce říkala, že Jezreel Wright založil Wrightsville na místě opuštěného indiánského sídliště L. P. 1701, obdělal zemi a založil hos-

podářství a dařilo se mu. Přes náměstí se na pana Queena usmívaly čisté výkladní skříně Wrightsvillské národní banky, prezident John F. Wright, a pan Queen jim úsměv opětoval. Och, ti pionýři!

Pak to náměstí (které bylo kulaté) obeplul; nakoukl do obchodu s pánským zbožím Sóla Gowdyho, podíval se na obchod s módním zbožím, obchod Dunca MacLeana s jemnými likéry a na pojišťovací podnik Williama Ketchama; prozkoumal tři pozlacené koule nad obchodem J. P. Simpsona, žardiniéry se zelenými a červenými tekutinami ve výkladní skříně Hornoměstské lékárny, maj. Myron Garback, a obrátil se, aby si prohlédl ulice, které se z náměstí paprskovitě rozbíhaly jako loukotě z náboje kola.

Jedna z těch loukotí byla širokou třídou: radnice z červených cihel, Carnegiova knihovna, parčíček, vysoké modlíci se stromy a vzadu hrozen bílých nových budov, vypadajících na Správu válečných projektů. Další loukoť byla ulice lemovaná obchody a plná žen v domácích šatech a mužů v pracovních oděvech. Když se pan Queen podíval na svůj plán, zjistil, že tahle obchodní třída je Dolnoměstská hlavní; a tak jí zamířil.

Našel tady vydavatelství Zpravodaje; nakoukl dovnitř a viděl, jak starý Phinny Baker po ranním provozu leští velký tiskařský lis. Pak se loudal nahoru Dolnoměstskou hlavní a strčil nos do přečpaného jednotkového obchodu, prošel kolem nové poštovní budovy, kolem divadla Bijou, minul realitní kancelář J. C. Pettigrewa a nakonec zašel do zmrzlinářského salónu AI Browna a dal si „newyorskou studentskou“ zmrzlinu a naslouchal žvatlání osmahlých hochů a červenolících dívek ve

středoškolském věku. Vyslechl, jak se vpravo i vlevo ujednávají na sobotu večer dostaveníčka – do tančírny v Háječku, což bylo, jak usoudil, na wrightsvillské Křižovatce tři míle níž, vstupné dolar za osobu, a „Marge, neber proboha matku na parkoviště, ano? Nechci, aby mě natrapíovala jako před čtrnácti dny a ty jsi začala brečet“.

Pan Queen si vykračoval městem a pochvaloval si to a hluboce vdechoval vůni mokrého listí a zimolezu. Líbil se mu vycpaný orel ve vestibulu Carnegieovy knihovny; líbila se mu dokonce i slečna Aikinová, postarší vedoucí knihovny, i když se na něj podívala velmi ostře, jako by říkala: „Nepokoušejte se odtud štípnout nějakou knihu!“ Líbily se mu krouťící se úzké ulice Dolního Města a zašel k Sidneymu Gotchovi do jeho obchodu se smíšeným zbožím a koupil si balíček „Starého námořnického žvýkacího tabáku“, jen aby měl záminku vdechnout vůni kávy a gumových holínek a octa, sýrů a parafinu.

Líbila se mu wrightsvillská Strojírenská dílna, která právě znovu zahájila provoz, i stará továrna na bavlněné látky, která byla šikmo naproti dolnoměstskému památníku padlým ze světové války. Sidney Gotch mu o továrně na bavlněné látky řekl, že to byla napřed faktorie na bavlnu, pak prázdná budova, potom obchod s obuví, pak zase prázdná budova; a pan Queen sám viděl vytráskané díry v oknech, do nichž wrightsvillští kluci házeli v létě kameny a v zimě sněhové koule, jak chodili nahoru na konec Větrné ulice k té révou porostlé budově, což byla farní škola svatého Jana. Ale teď se kolem továrny plížili členové „zvláštní stráže“. Měli na ře-

meni u stehů dlouhá tlustá pouzdra s pistolemi a v jejich očích nebylo nic příjemného. Jak mu řekl Sidney Gotch, kluci jen zařvali „ó já“ a pustili se do Muellerova skladiště potravin tři domy výš v tom bloku, poblíž nároží Topolové aleje.

A továrna na zpracovávání vlny převzala zvláštní zakázku vojenských dodavatelů.

„Konjunktura, příteli! Není divu, že jste nemohl dostat pokoj. Přijel za mnou zrovna strýc ze St. Paulu a bratranec z Pittsburghu a spí se mnou a s Betsy!“

Pan Queen měl vlastně rád všechno.

Mrkl na velké hodiny na radniční věži. Půl třetí. A pokoj žádný?

Vydal se rychlou chůzí cestou, kudy už šel, zpátky na Dolnoměstskou hlavní a nezastavil se, ani nikam nestrkal nos, dokud nedošel ke krámu, na kterém bylo napsáno J. C. PETTIGREW, REALITNÍ KANCELÁŘ.

Kapitola 2

DŮM MALÉRŮ

Když tam pan Queen vstoupil, měl J. C. svoje čtyřiačtyřicítky na psacím stole a dával si šlofíčka, protože zrovna přišel z týdenního obědu obchodní komory v Uphamově restauraci a byl nacpaný smaženým kuřetem matky Uphamové.

Pan Queen ho probudil. „Jmenuji se Smith,“ řekl pan Queen. „Přibyl jsem právě do Wrightsvillu a hledám malý zařízený dům, který bych si najímal vždycky na měsíc.“

„Těší mě, že vás poznávám, pane Smith,“ odvětil J. C. zatímco se snažil obléci si svůj gabardénový „úřední“ kabát.

„Bože, to je vedro! Zařízený dům, říkáte? Je vidět, že nejste odtud. Ve Wrightsvillu žádné zařízené domy nejsou, pane Smith.“

„Tak třeba zařízený byt...“

„S tím je to zrovna tak.“ J. C. zívá. „Promiňte. A je to jistě presantní, co?“

„Zajisté,“ pan Ellery na to.

Pan Pettigrew se zvrátil na opěradlo svého otáčecího křesla, vyndal si slonovinovým párátkem ze zubů vlákno kuřecího masa a se soustředěností je pak prozkoumal. „Bydlení je problém. Jo, pane. Lidí se hrnou do města jako zrní z násypky. Za prací do strojírný. Počkejte minutku!“

Pan Queen čekal.

„Samozřejmě!“ J. C. smetl jemně ze svého párátku kousek kuřete. „Jste pověřivý, pane Smith?“

Pan Queen měl najednou znepokojený výraz. „Nemohu tvrdit, že bych byl.“

„V tom případě,“ řekl J. C. a jeho tvář se rozjasnila; ale pak se zarazil: „V čem děláte? Ne že by to bylo nějak důležité, ale ...“

Ellery zaváhal. „Jsem spisovatel.“

Muž z realitní kanceláře zůstal s otevřenou pusou. „Vy píšete povídky?“

„Tak jest, pane Pettigrew. Knížky a podobně.“

„No jo, no jo,“ zubil se J. C. „Opravdu je to pro mne pocta, že se s vámi setkávám, pane Smith. Smith ... Ale je to divné,“ povídá J. C., „jsem člověk, který čte,

a zrovna se mi zdá, že si na žádného autora jménem ... jaké jste říkal, že je vaše křestní jméno, pane Smith?“

„Neříkal jsem žádné, ale je Ellery. Ellery Smith.“

„Ellery Smith,“ opakoval J. C. a usilovně vzpomínal.

Pan Queen se usmál. „Píšu pod pseudonymem.“

„Ach, pseudo ...?“ Ale když pan Pettigrew viděl, že se pan „Smith“ jednoduše směje dál, poškrábal se na tváři a řekl: „Samozřejmě byste mi dal nějaké reference.“

„Stačilo by pro mou dobrou reputaci ve Wrightsvillu, kdybych vám zaplatil nájemné na tři měsíce napřed, pane Pettigrew?“

„Vy byste mě rozesmál!“ zazubil se J. C. „Pojďte se mnou, pane Smith. Mám přesně takový dům, jaký hledáte.“

„Co jste měl na mysli, když jste se ptal, jestli jsem pověřivý?“ zeptal se Ellery J. C. když vsedli do jeho hráškově zeleného dvousedadlového auta a vyjeli. „Straší v tom domě?“

„Och... to ne,“ odvětil J. C. „Ale vykládají se o něm všelijaké podivné historky ... mohlo by vám to dát námet k nějaké vaší, no, knize, ne?“ Pan „Smith“ souhlasil; to by mohlo. „Ten dům sousedí s domem, který patří Johnu F. na Výšince, to je Johnu F. Wrightovi. Je to prezident Wrightsvillské národní banky. Nejstarší rodina v městě.“

Před třemi lety se totiž jedna ze tří dcer Johna F. – prostřední, Nora – zasnoubila s tím Jimem Haightem. Jim byl v bance Johna F. hlavním pokladníkem. Nebyl to hoch zdejší, přišel do Wrightsvillu pár let předtím s výbornými doporučeními z New Yorku. Začal

jako pomocný úředník u výplat a osvědčil se. Byl to solidní hoch, ten Jim; držel se stranou špatných živlů, chodil hodně do knihovny, žádné velké zábavy, myslím... bio v Bijou Louise Cahana nebo postávání s ostatními hochy na večerních koncertech kapely, kde koukali po děvčatech, jak chodí sem tam, chroupali praženou kukuřici a žertovali s nimi. Tvrdě pracoval – Jim měl všechny předpoklady, aby byl úspěšný a nezávislý. Říkám vám, že jsem nikdy neviděl žádného mladíka, aby byl tak pevný v kramflecích jako Jim. Všichni jsme ho měli ohromně rádi.“

Pan Pettigrew vzdychl a Ellery se podivil, jak ho může taková skvělá osoba skličovat.

„Slečna Nora Wrightová ho asi milovala víc než jiná,“ řekl Ellery, aby kolečka toho vypravování přimázl.

„To je pravda,“ zašeptal J. C. „Byla do toho hocha celá divá. Než Nora začala chodit s Jimem, bývala zakřiknutá, musela nosit brýle a hádám, že si kvůli tomu myslela, že se chlapcům nelíbí, protože obyčejně seděla doma a četla nebo šila anebo pomáhala matce v organizační práci, zatímco Lola a Patty chodily se svými kamarády do společnosti.“

Ale Jim, pane, všechno tohle změnil. Jim nebyl z těch, koho by nějaké brýle mohly zarazit. Nora je hezká dívka, Jim za ní začal běhat... a ona se změnila ... na mou věru, ta se změnila!“

J. C. se zamračil. „Myslím, že moc žvaním. Ale aspoň se o tom něco dozvíte. Když se Jim a Nora zasnoubili, říkalo celé město, že to je pěkná partie, zvláště po tom, co se přihodilo Johnově nejstarší dceři Lole.“

Ellery si pospíšil s otázkou: „A co to bylo, pane Pettigrew?“

J. C. zahrnul se svým dvousedadlovým vozem na širokou venkovskou cestu. Byli teď hodný kus od města a Ellery se pásl očima na šťavnatých zelených venkova.

„Řekl jsem něco o Lole?“ zeptal se mdlé majitel realitní kanceláře. „Totiž ... Lola utekla z domu. Upláchla s hercem ze zájezdního divadla, které sem zavítalo. Po nějakém čase se domů do Wrightsvillu vrátila. Rozvedená.“ Rty J. C. se zatvrzele sevřely a pan Queen pochopil, že už se toho o slečně Lole Wrightové víc nedozví.

„Nakonec se John a Hermione Wrightovi rozhodli,“ pokračoval J. C. „že dají Jimovi a Noře jako svatební dar zařízený dům. John oddělil část svého pozemku vedle svého vlastního domu a stavěl. Hned vedle, protože Hermy chtěla mít Noru tak blízko, jak jen to bylo možné ... když už jedno ze svých děvčat ztratila.“

„Lolu,“ řekl pan Queen s pokývnutím hlavy. „Řekl jste, že se rozvedla? A potom přišla zpátky. Pak už Lola Wrightová se svým otcem a matkou nežila?“

„Ne,“ odvětil J. C. krátce. „No a tak John postavil vedle svého domu Jimovi a Noře roztomilou šestipokojovou vilu. Hermione tam zrovna dávala koberce a nábytek a závěsy a prádlo a stříbro ... umělecká práce ... když se to najednou stalo.“

„Co se stalo?“ zeptal se pan Queen.

„Abych vám pravdu řekl, pane Smith, nikdo neví,“ odpověděl majitel realitní kanceláře rozpačitě. „Nikdo kromě Nory Wrightové a Jima Haighta. Bylo to den před svatbou a všechno vypadalo nádherně jako trápec

vousů na kukuřičném klasu a Jim Haight se najednou sebere a odjede z města pryč! Opravdu. Utekl. Stalo se to před třemi roky a od té doby se nevrátil.“

Byli na točící se a vzhůru stoupající silnici. Ellery spatřil rozlehlé staré domy na rozkošných trávnicích, jilmy a javory a cypřiše a smuteční vrby vyšší než domy.

Když se octli na silnici na Výšince, pan Pettigrew se zachmuřil. „Příští ráno našel John F. na svém psacím stole v bance sdělení o tom, že se Jim vzdává svého místa, ale vůbec nic o tom, proč z města upláchl. A Nora nechtěla říci ani zatracené slovo. Jen se zavřela ve své ložnici a nechtěla jít ani za svým otcem nebo matkou nebo sestrou Patricií a dokonce ani ne za starou Ludií, služkou, která vlastně ty tři Wrightových dívky vychovala. Jen tam ve svém pokoji řvala. Moje dcera Carmel a Patty Wrightová jsou spolu jedna ruka a Pat všecko Carmel řekla. I sama Pat se ten den pořádně narvala. Hádám, že všichni.“

„A dům?“ pronesl tiše pan Queen.

J. C. stočil vůz ke kraji silnice a vypnul motor. „Svatba se odřekla. Všichni jsme si mysleli, že se Jim z ničeho nic objeví, měli jsme za to, že to bylo jen takové milenecké pohaštění. Ale on se neobjevil. Ať už to bylo cokoliv, proč se ti dva rozešli, muselo to být náramně důležité!“ Majitel realitní kanceláře pokýval hlavou. „No, byl tu nový dům, všecko bylo přichystané, aby se v něm žilo, a nebyl tu nikdo, kdo by v něm žil. Pro Hermionu to byla strašná rána. Hermy roztrušovala, že Nora dala Jimovi kvinde. Ale lidi začali dělat řeči a za nějaký čas ...“ Pan Pettigraw se odmlčel.